

MAKALÖST DRIV!

VTL vill göra rörljudet användarvänligt, men mest knockas vi av det stora musikaliska engagemanget.

Test och lyssningsintryck Hansi Danroth

Inledningstext och medlyssning Jonas Bryngelsson

Bild H&M

3 snabba

• Valfritt KT-88 eller 6550

• Tetrod- eller triodläge

• 3 olika nivåer av motkoppling

Att säga att Luke Manley saknar påbrå vore direkt lögnaktigt, eftersom det var pappa David Manley som för länge sedan startade vad som skulle komma att bli till dagens testobjekt VTL. I Sydafrika, av alla ställen, som hade det positiva med sig, att David från början satsade på långlivade kretslösningar och enkelt handhavande. Enkelt gedigna konstruktioner utan knussel, med andra ord, eller för att citera dagens slogan: "Make Tubes User Friendly".

Verksamheten flyttade senare till England, men på grund av stor succé på CES-mässan 1986, valde man att flytta verksamheten till USA – först till östkusten men sedan till västkusten och Chino, Kalifornien, där verksamheten finns kvar än idag. Såväl utveckling som tillverkning.

I slutet av 80-talet startade man märket Manley för att mer inrikta sig på den professionella marknaden men också ett skivbolag, för att verkligen kunna visa hur bra det kan bli om man spelar *in* med Manley och *upp* med VTL. Lite som doktor Floyd Toole sa om JBL och Infinity vid introduktionen av det senare märkets toppmodell MTS Prelude runt senaste sekelskiftet.

Det dröjde inte många år innan det ver-

kade vettigt att skilja verksamheterna åt, och det var pappa David som startade upp på nytt med Manley Labs, som sedan dess diversifierat produktutbudet väsentligt och i allra högsta grad även är närvarande på hifi-marknaden, se exempelvis test i H&M nr 7-8/21.

Ja, vi har i ärlighetens namn faktiskt testat mer Manley än VTL här på tidningen, och det hittills enda testobjektet var den lilla krutdurken till integrerad förstärkare IT-85 i H&M nr 4/12.

Det här testets duo S-200 och TL6.5 II från den finaste Signature-serien, är det tredje respektive näst kralligaste man kan köpa i förstärkarväg av VTL. På slutstegssidan finns monoblocken Siegfried men sedan en tid även en stereoversion i samma tornutförande (tower) med namnet S-400 (okej då, även monostegen MB-450...). På förstegssidan finns enbart det 2-delade alternativet TL7.5 III ovanför den ganska nyligen uppdaterade 6.5 II vi har att göra med här.

Man kan också säga att det här är lite av vägs ände om man vill ha en någorlunda kompakt för-/slutstegskombination från VTL, som kan klämmas in i ett vanligt (näja...) hifi-rack.

Förutom att tillhandahålla lättskötta och hållbara rörkonstruktioner, har VTL ytterligare ett par käpphåstar att luta sig mot, varav den troligen viktigaste är vikten av effekt. VTL jobbar med många och/eller kraftfulla rör och hög effekt i sina konstruktioner, från den lilla integrerade IT-85 hela vägen upp till Siegfried. Och testets S-200 utgör så klart inget undantag, med hela 2x200 angivna watt under huden. I tetrodläget vill säga, man kan även välja 2x100 watt triodljud. Effekterna är angivna vid 5 ohms last, märk väl.

Utgångsrören är hela åtta stycken KT-88 alternativt 6650. Vårt testexemplar var laddat med KT-88:or från Gold Lion.

Mark II-versionen av försteget TL6.5 är på många avgörande punkter uppgraderat jämfört med den långlivade ursprungsmodellen. I grunden bygger man vidare på en fullt balanserad, differentiell design med en hybridkretslösning, med två stycken 12AU7-rör i förstärkningsledet för bästa linjäritet, tillsammans med en mosfet-buffert för högsta möjliga strömstyrka. Kort sammanfattat menar VTL att alla förbättringar jämfört med originalmodellen gör att TL6.5 II idag ligger betydligt närmare referensen TL7.5 III. Och med mer högkvalitativ rörkaraktär på ljudet.

Fantastisk musikalitet
Bra kraft och driv
Stabila byggen

Inga skrytbyggen...

Ska vi säga något lite mer om designen, så får det väl bli att den är strikt och rätt avskalad och helt utan någon som helst synlig tendens till rörromantik: om man tittar på de här pjäserna med "kläderna" på, hade det minst lika gärna kunnat handla om rena halvledarkonstruktioner. Förutom att göra rör användarvänliga, verkar mottot "det är insidan som räknas" också hållas högt hos VTL.

På det användarvänliga kontot finns service-luckor på slutsteget för att komma åt rören utan att behöva montera bort hela skalet.

Auto-bias och skyddskretsar hamnar på bekvämlighets- och säkerhetskontot, och det tar 90 sekunder innan ljudet kommer. Tryggt och bra, men lite frustrerande när man är van att transistorprodukter ger ljud direkt när man slår på strömbrytaren. Men vad är 1,5 minuter av livet när det ändå tar cirka 20 minuter innan rören värmts upp till bästa möjliga arbetstemperatur och musiken kan börja flöda från högtalarna?

Om något inte är som det ska, exempelvis med något rör, indikeras det tydligt av förstärkaren, men inte normalt åldrande. Det finns med andra ord inget räkneverk som håller reda på antalet timmar rören varit igång och därmed kan indikera när det börjar

närma sig rörbyten. Man får lita till sin hörsel och sunt förnuft, helt enkelt.

På baksidan kan man välja mellan tre olika lägen för motkoppling och därmed dämpfaktor: låg, mellan och hög. Med de högtalare vi mest använt oss av under testets gång – B&W 802 D4 och Vivid Audio Kaya 90 – har det fungerat utmärkt i mellanläget. Med mindre och ännu mer lätt drivna högtalare kan man säkerligen prova den låga inställningen, och vice versa om man har (ännu) tyngre doningar.

Förutom dessa tre val, kan man på fronten också som sagt välja mellan tetrod- och triod-läget, där vi med båda högtalarparen faktiskt uteslutande spelade i triod-läget, som ger en varmare och trevligare återgivning, men utan någon överdriven värme eller svampighet, bara kort och gott bättre.

Om man tycker att volymen är alltför hög med även med lägsta inställning, kan det vara värt att ställa om gainen på förstegget, som vid balanserad drift normalt ligger på 19,2 dB och med lägre inställning 13 dB. Även ingångskänsligheten på slutsteget S-200 kan justeras variabelt mellan 700 millivolt och 1,6 volt.

En sak värd att notera, är att vipporna som kopplar om mellan RCA- och XLR-kontakterna, inte kopplar bort den ingång som *inte* valts, men med betydligt lägre nivå om man exempelvis felaktigt råkat välja RCA istället för XLR. Omställaren mellan RCA- och balanserad XLR-ingång lämnar alltså ljud – oavsett läge på vippan. Man förväntar sig gärna att det tystnar helt om den hamnat i "fel" läge, vilket hade varit enklare i felsökningen. Näväl, det är inte helt ovanligt att man hittar något udda på amerikanska high end-produkter gällande handhavandet, men låt oss istället glädjas åt att VTL verkar lägga nära på allt fokus på högsta möjliga ljudkvalitet.

Lyssningsintryck

Det är hopplöst att analysera VTL-pjäserna. Att lyssna efter bas, diskant och allt annat som man vill bocka av när man utvärderar hifi-komponenter. Istället sugns man förföriskt in i att lyssna på musiken. VTL förmedlar en engagerande musikalisk helhet och det

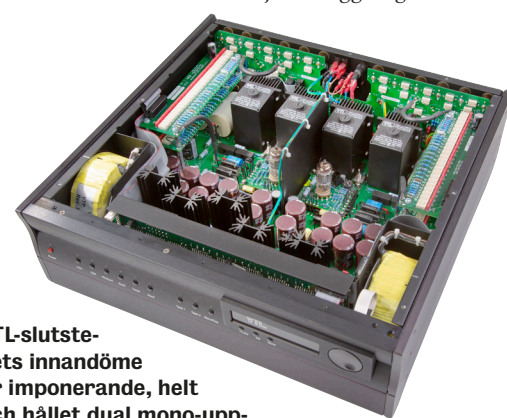
De fyra 6650- alternativt KT-88-rören per kanal, är lätt åtkomliga och utbytbara genom de smarta service-luckorna.

känns irrelevant att peta isär och analysera de olika beståndsdelarna när allt sitter ihop så fenomenalt.

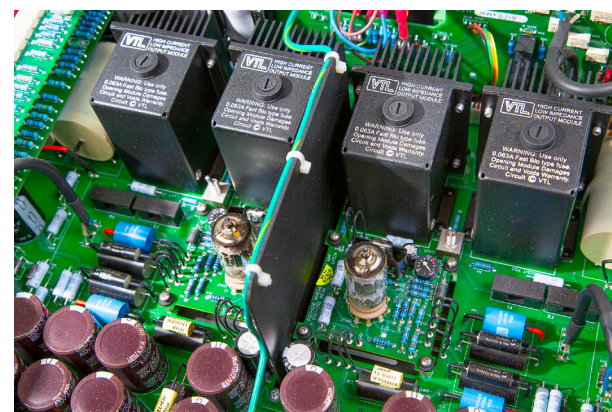
Det här låter bra. Riktigt bra. Ja, till och med skitbra och det svänger något galet! VTL spelar musik – på riktigt. Inte som hifi-komponenter som förmedlar ljud och frekvenser. Ibland utan riktig musikalitet, trots dynamik och frekvensomfång – med VTL kommer känslorna!

Allt låter bra, och då menar vi verkligen allt! All musik, alla genrer och alla typer av inspelningar låter bättre än man är van vid – oavsett komponenter i anläggningen. Och det är här som VTL briljerar. De gör champagne av cava och guld av koppar. Visst, toppinspelningar av oftast ganska trista artister låter alltid imponerande bra – till demo. Ni vet, sådan musik som används för att demo musik på hifi-mässor. Jennifer Warnes, Kari Bremnes, Patricia Barber och Nils Lofgren är några praktexempel. Framletade av sluga utställare för att deras anläggningar skall låta så bra som möjligt.

Och bra låter det som oftast. Även minde kompletta komponenter brukar briljera när de får spela välproducerad och anpassad snäll musik. Fint om du råkar gilla just sådan musik, men jag vet inte hur många gånger i livet jag blivit besviken över att min favoritmusik låter så mycket sämre än den musik som användes för att demo ljudanläggning- →

VTL-slutstegets innandöme är imponerande, helt och hållet dual mono-utbyggt ner till de sidoplacerade ringkärnorna och rakt igenom balanserat. Notera VTL:s fyra speciella, högeffekts- och lågohmiga utgångsmoduler i bildens överkant.

TEST! **Hifi** VTL Signature S-200/TL6.5 II

ar med. Slamrig indie, punk, hårdrock eller påstridig jazz – fantastisk musik, men oftast inte det första man väljer om man vill testa kvaliteten på en ljudanläggning eller helt enkelt njuta av välinspelad musik.

Det är däremot här som VTL visar sig som bäst. Att bjuda på lyssningsvärda sessioner med den musik du känner för. Att lyfta ditt favoritalbum till nya höjder. Att göra det bästa av situationen, ännu lite

VTL använder den större 16-ampères strömkontakten. Såväl balanserad XLR som obalanserad RCA in, men var noga med inställningen, då vipporna inte stänger av respektive ingång.

bättre, helt enkelt! Det har varit skönt att för en gångs skull kunna gräva längst bak i skivbacken efter de bästa albumen, men inte sällan de med det sämsta ljudet, för härliga musikupplevelser...

Karaktärsmissigt kan man ändå säga att VTL är starkast på mitten, med ett fantastiskt naturligt mellanregister. Det betyder inte att det saknas diskant, för rätt som det är kommer små detaljerade ljud flygande från ovan. Och rumsåtergivningen känns ärlig. Är det kyrka som är inspelningssalen så återges detta med volym, i annat fall inte. VTL blåser inte upp rummet bara för att imponera.

Även greppet och upplösningen i basen är

förstklassig. Även här överraskas man av ett riktigt djup i emellanät, men det är ändå så att VTL håller ihop och prioriterar helheten och sammanhanget i musiken snarare än att det flyter iväg för att få med allt, inklusive yttersidorna. Man fastnar *inte* i att analysera luften runt instrumenten eller djupet i konsertsalen. Istället vill man kasta sig upp ur soffan och spela luftgitar...

En approach inte helt olik brittiska firmor som Naim och Linn, som jag tycker är glada musikaliska mittfältare, men där VTL ger ytterligare värme. Jämfört med till exempel ett välspelat rörslutsteg som Audio Research Reference 150SE, för ungefär samma pengar, låter VTL S-200 inte riktigt lika stort och ståtligt. Kanske inte lika upplöst och elegant heller, men definitivt roligare och med mer musikaliskt driv. Med mer kött och tryck i återgivningen.

Det som överraskar är att VTL har värmen och rondören när den behövs, men inte alltid påslagen, som så ofta är fallet med just rörelektronik. Nästan tvärtom, faktiskt, att S-200/TL6.5 II-kombinationen är förvånansvärt tajt och stram för att vara rörbestyckade, och ligger där väldigt nära bra transistorteknik till karaktären faktiskt. Men knappast förvånande minskar karaktärsskillnaderna mellan transistor- och rörelektronik när man kommer upp i prisklass.

Musik!

La Grosse Radio Reggae Dub Fx – There With Me (MP3 44,1kHz 192kb/s)

La Grosse är en fransk interneradiostation som spelar sjukt bra reggae och som varit en favorit de senaste åren. Trots sin högst traditionella upplösning och tekniska kvalitet, är det alltid roligt och lyssna på La Grosse och ännu mera så med VTL i anläggningen.

Det blir en bra start på den musikaliska resan att få den tyngd och värme som just lågupplöst reggae mår så bra av. Faktum är att det inte krävs högsta upplösning och högupplösta filer för att göra musikåtergivningen rolig. Nej, med en bra anläggning låter det mesta riktigt bra. Och det är väl så det skall vara med dyra komponenter i stereoracket. VTL är inget undantag utan tar tillvara på råvarorna på ett glimrande sätt!

Daft Punk Loose Yourself To Dance/Get Lucky (Qobuz, HI-RES/ 88.2 kHz)

Albumet "Random Access Memories" tål att spelas om och om igen. Inspelningskvaliteten är imponerande hög och imponerande detaljerad där VTL-elektroniken axlar återgivningen med bravur. För även om dessa förstärkare kan göra guld av silver med sämre inspelningar, blir det också platinan av redan välproducerade produktioner som den här.

Ljudet är tajt och inte alls svampigt såsom det kan bli med vissa varmare rörkonkurrer. Trots drivet känns lyssningen aldrig forcerad. *Loose Yourself To Dance* är lugn och tung med full kontroll samt med en bergfast taktkänsla som gör en lycklig. Basåtergivningen är rund, men samtidigt tajt. Nile Rodgers lekfulla gitarrspel känns funkigt flirigt.

VTL fortsätter leverera högst kvalitet genom hela albumet och i spåret *Get Lucky* består det tunga kompet av legenden Omar Hakims stabila rytmiska trummor och Nathan East på elbas. Pharrell Williams röst är silkeslen, men ändå nyanserad och soulig. Det här är rytmisk musik man blir glad av och VTL ger

lyckopillret *Get Lucky* driv och spänst hela vägen. Man blir inte lyssningsstrött av S-200/TL6.5 II-kombon. Faktum är att man inte lika ofta hoppar till nästa låt med VTL i anläggningen, utan man blir istället sittande länge och lyssnar igenom både låtarna och hela album, vilket är en kvalitet som enbart riktigt bra produkter förmår leverera.

AC/DC Let Me Put My Love Into You (Qobuz, HI-RES / 96 kHz)

Världens näst mest sålda skiva är så bra att "Back In Black" från 1980 känns som ett samlingsalbum med AC/DC:s bästa hits. Galet bra musik som ljudmässigt tyvärr låter tunt och påfrestande i de flesta hifi-anläggningar, utom möjligen i bilen eller i ett par feta hörlurar, men sällan i en stereoanläggning – nästan oavsett pris. Slapp.

Med VTL blir det andra bullar. Efter att njutit oss igenom *Hell's Bells*, *Shoot To Thrill*, *Back in Black* och *You Shook Me All Night Long* är det lätt att missa superspåret *Let Me Put My Love Into You*,

vars lättitel knappast lär vinna Nobelpriset i litteratur...

Men vad spelar det för roll då tyngden och flytet är så enastående gripande. Den här låten har säkerligen vevats 99 gånger på repetition under tiden med VTL i referensanläggningen. Den distinkta tyngden är värd allt guld i Småland och hårdheten i de normalt vassa gitarrerna och Brian Johnsons röst är som bortblåst. Här gör rören nytta i både för- och slutsteget utan att mjuka upp ljudåtergivningen mer än precis nödvändigt, med bibehållet bett i gitarrerna. Faktum är att det låter så bra att man glömmer att det är just AC/DC man lyssnar på!

Missförstå oss rätt, det finns inget så röjligt och roligt att lyssna på som AC/DC om man är på det humöret, men tyvärr lämnar lyssningsupplevelsen normalt ytterligare att önska, speciellt när det gäller fundamentet och själva tyngden i musiken. Vet inte hur många gånger det bytts högtalare, förstärkare, kablar och pickuper genom åren för att försöka hitta tyngden i AC/DC och annan hårdrock, men

fallit platt varje gång – tills nu. VTL ger välbehövligt stöd åt grabbarna från Australien. Samtliga spår på plattan känns plötsligt kraftigare och som att de har mer sug, går långsammare och helt enkelt tyngre. Festligt att så många audiofiler väljer rörförstärkare till främst jazz och akustiskt finlir, allt medan VTL rockar brallorna av de flesta.

The Clash Hateful (Qobuz, FLAC 96kHz 24-bit)

Att "London Calling" är ett av all tiders bästa album råder det ingen tvekan om. Däremot är det lätt att instrumenten travas på varandra och grötas ihop sig på mitten i ljudbilden. VTL är dock medicinen som mejslar upp och städar i stöket samtidigt som det musikaliska drivet glänser. *Hateful* är ett 2:43-minuters musikaliskt inferno som VTL känns specialbyggd för att hantera. Det är galet roligt att lyssna på en elektronikduo som gör bra musik bättre och lockar in en i långa lyssnings-sessioner utan att man sitter och analyserar olika parametrar i ljudåtergivningen. Här

Inte långt ifrån en halv miljon för en kombination av för-/slutsteg gör att det handlar mer om olika karaktärer och preferenser snarare än om bra eller dåligt. Och den som nyligen sålt båten kan ju kosta på sig att även utvärdera monoförstärkarna Siegfried II och det 2-delade referensförsteget TL7.5 III, men då krävs det att den sålda båten var stor... De här testade komponenterna i Signature-serien kostar tillsammans dryga 400.000 kronor medan de tyngsta alternativen i Reference-serien landar på nästan 1,3 miljoner kronor.

Lyssnare av opera, klassiskt och akustisk musik eller viss jazz kanske föredrar storheten hos exempelvis Audio Research, medan den som gillar dansmusik, reggae, fusionjazz och rock nog kommer nicka gillande åt drivet hos VTL. Sedan har ju båda dessa företag massor av modeller i olika prisklasser och matchningen med övriga komponenter i anläggningen är som bekant superviktig, men som en generaliserande vägledning skulle jag nog summera enligt ovan.

VTL S-200/TL6.5 II är förvisso inte dyra, men väldigt kostsamma, tunga som stryk och ger inte mycket designskryt för pengarna. Det är inget superkänt varumärke, vissa små handhavandemissar finns, de blir varma som vedkaminer, drar säkerligen massor av dyr ström men är alldeles, allde-

les underbara musikförmedlare!

Självklart kommer din hifi-handlare rekommendera att du köper både för- och slutsteget från VTL. Det brukar vara så. Och jag är benägen att hålla med just den här gången! Det är inte alltid det är nödvändigt att matcha för- och slutsteg från samma serie och tillverkare. Tvärt om faktiskt ibland. Jag har dessutom svårt att säga vilken av burkarna som är mest prisvärd/bäst i förhållande till sina motsvarande konkurrenter denna gång. Vi har testat VTL S-200-slutsteget med bland andra det tvådelade Mark Levinson No. 52-försteget för 380.000 kronor utan större framgång. Visst, det låter bra, men gav inte riktigt ståpås.

Kringutrustning

Signalkällor Naim ND 555, Naim 555 PS DR (2 st), Naim Uniti Core, ROON LABS Nucleus, HiFi Rose RS150B

Försteg Mark Levinson No 52, Dan D'Agostino Preamplifier inkl DAC-modul

Slutsteg Audio Research Ref 100 SE, Dan D'Agostino S350 Stereo

Högtalare B&W 802 D3, Vivid Audio Kaya 90
Kablar Shunyata Research Omega/Sigma, Nordost Valhalla 2

Data Melco S-100 switch, ADOT MC-01 fiberkit

Ström Shunyata Research Everest 8000, SBooster mk II, Furutech NCF

Det är först när man kopplar ihop för- och slutsteget från VTL som livekänslan är tillbaka och det åter blir magi.

Ett plus ett blir tre på något sätt när dessa två rörsyskon får jobba tillsammans! **H&M**

VTL Signature TL6.5 II

Funktion Rörförsteg

Pris 217.500 kr

Fjärr Ja

Ingångar 3 par XLR, 5 par RCA

Utgångar 1 par XLR, 2 par RCA, 2 par tape

Utgångsimpedans 50 ohm

Vikt 20,9 kg

Mått (BxHxD) 44,5x15,3x44,5 cm

VTL Signature S-200

Funktion Rörslutsteg

Pris 187.500 kr

Angiven effekt 2x200W (tetrod), 2x100W (triode)/5 ohm

Ingångsimpedans 45 ohm

Rör 8 x KT-88 alternativt 6550

Ingångar 1 par XLR, 1 par RCA

Vikt 47,6 kg

Mått (BxHxD) 47x23x45,7 cm

Info stylusaudio.se, vtl.com

fullkomligt blixtrar och smäller det av musikalisk glädje när de skickliga musikerna har roligt tillsammans!

Sade

Hang On to Your Love (Qobuz, FLAC 44,1kHz 16-bit)

Låten *Smooth Operators* svampiga diskodunk låter runt och hårligt, men spåret *Hang On to Your Love* brukar inte vara lika lättsmält ljudmässigt och när Sade ylar så ylar normalt också vargarna i skogen. VTL tar udden ur det olidliga och gör Sades röst så vacker att man sugns in i musiken snarare än att fastna i den hårda inspelningen av främst Sades röst. Värmen sprids i rummet. Det är lättlyssnad soulpopjazz vi lyssnar på länge och väl med VTL i signalkedjan. Sade är just sådan musik som vi gav exempel på tidigare. Riktigt skön musik, men där förutsättningarna för högsta ljudkvalitet inte verkar ha funnits vid inspelningstillfället. Du har säkerligen dina musikfavoriter, men som inte platsar när det skall demas väljvid för granen. Här kan VTL mycket väl vara medicinen.

Art Blakey & The Jazz Messengers

Hipsippy Blues (Qobuz, Hi-Res/192 kHz)

Med VTL i bänken är det första gången det känns som att Art Blakey spelar i vardagsrummet. Närvarokänslan går utanpå det mesta. Det är spökligt att det ändå kommer ljud från lite olika håll i rummet, trots att VTL oftast verkar vilja hålla ihop musiken "på mitten" av frekvensspekret. Hank Mobley är i högförm och Lee Morgans trumpetspel är helt fenomenalt samt känns nästan lika lent och mjukt som Chet Baker, men ack så pepprigt, snabbt och rytmiskt drivet att man blir tårögd. Så bra och så mycket live!

The Beatles

Come Together (Qobuz, Hi-Res/96 kHz)

Beatles har aldrig låtit så tunga som på denna Abbey Road Super Deluxe Edition 2019-mix i kombination till de glödgheta VTL-burkarna. *Come Together* som normalt låter skramlig, rörig och ansträngd känns helt plötsligt lugn, tung och självsäkert släpig med en imponerande dynamik. Och

när dramatikern drar igång med full kraft två minuter in i låten känns det snarare som det är tung rock än Beatles som kommer ur högtalarna. Vilken oväntad överraskning! Så mycket bas, så tung bas och så upplöst bas. Varje not och tonläge går att följa i både trummorna och elbasen. Tänk att Beatles aldrig låtit bättre än anno 2022, dessutom i det egna vardagsrummet.

Christone "Kingfish" Ingram

Empty Promises (Qobuz, CD-kvalitet)

Tänk Bootsie Collins, B.B. King, Buddy Guy samt Jimi Hendrix och du har Kingfish – blusens nya supertalang. Ej hört talas om honom? Ingram är 22-åringen som spelar Mississippi blues mögnare än de flesta under 50. Underbarnet Kingfish som spelade för Obama i Vita Huset som 15-åring har velat bli musiker sedan 3 års ålder och uppträtt sedan han var 10. Uppvuxen i kyrkan och med gospel i luften har Kingfish en utomordentligt skön känsla, men också en vacker röst vilket gjort att Ingram redan turnerat med

artister som Buddy Guy och Keb Mo med flera. Killen från Clarksdale, Mississippi (där bluesen hänger som tjock grillrök i luften) fick det tidigt i blodet av gubbar som Muddy Waters, John Lee Hooker, Otis Spann och Ike Turner.

Klöset i Kingfish gitarr har ett imponerande bett och hans långa förföriska solon flyter som smör genom högtalarna. Likväl som VTL driver igång som satan vore lös i *Empty Promises* så hanteras låten *Rock & Roll* varsamt och stillsamt – ja nästan högtidligt snyggt!

Dave Gahan & Soulsavers

Metal Heart (Qobuz, FLAC 44,1kHz 24-bit)

Depeche Modes frontman Dave Gahan har sedan mitten av förra decenniet kokat ihop storlagen vacker musik med studiokollektivet Soulsavers. På nya albumet "Imposter" tolkar Dave andras låtar och *Metal Heart* som Cat Powers gjort känd, passar Dave som hand i handsken.

Här kliver han fram med sin melankoliska barytonröst

och trollbinder lyssnaren ackompanjerad av gospelkören. *Metal Heart* är lätt att lyssna på om och om igen. Knottret på huden kommer varje gång och kroppshåren står rakt ut! Vrid upp volymen och blunda! Detta är enastående vackert och definitivt årets bästa låt. Bedragande känslösam och vackert böljande musik som gör det värt att känka tunga kartonger med elektronik och försöka hitta de bästa kablarna i sökandet efter minnesvärda musikupplevelser.

Låten finns även som svart/vit officiell studiosession-video på YouTube och rekommenderas starkt. Och när man nästan somnar av det vackert böljande musiklandskapet så dundrar James Walbourne, Englands troligen bästa rockgitarrist just nu, in med sin ettriga gitarr. Den som är sugen på mer av den varan kan lyssna på *Maybe Love Is in NYC* från Pretenders senaste album "Hate For Sale" där Walbourne också levererar med sin arga Fender. Stort!